

Als je iets ziet, steek je je hand op.

Maakt niet uit of het een sigarettenvloeijsje is of een limonadeblikje.

Als je iets ziet, steek je je hand op.

Je blijft ervan af.

Je steekt alleen je hand op.

De inwoners van het stadje waren er klaar voor en stonden met hun voeten in het beekje. Ze liepen naar voren, op twintig passen afstand van elkaar, vijftig paar ogen gericht op de grond, maar toch bewogen ze als één, de dansbeweging van de verdoemden.

Achter hen was het stadje verlaten. Door het nieuws waren de naweëen van de lange, heldere zomer weggeëbd.

Ze heette Sissy Radley, ze was zeven jaar en had blond haar. De meesten kenden haar, zodat politiechef Dubois geen foto's hoefde uit te delen.

Walk liep helemaal aan de zijkant. Vijftien jaar en onbevreesd, al knikten zijn knieën bij elke stap.

Ze marcheerden als een legereenheid door het kreupelhout, de agenten voorop. Ze schenen met hun zaklantaarn van links naar rechts. Achter de bomen, een heel eind naar beneden, lag de oceaan, en het meisje kon niet zwemmen.

Naast Walk liep Martha May. Ze hadden drie maanden verkeer gehad, wat niet verder was gegaan dan kussen. Haar vader was dominee van de episcopale kerk in Little Brook.

Ze keek hem aan. 'Wil je nog steeds bij de politie?'

Walk staarde naar Dubois, die nog een beetje hoop koesterde en met gebogen hoofd de grond afspeurde.

‘Ik heb Star gezien,’ zei Martha. ‘Ze loopt vooraan met haar vader. Ze huilde.’

Star Radley, de zus van het vermiste meisje. Martha’s beste vriendin. Ze waren een hechte groep. Alleen ontbrak er nu eentje.

‘Waar is Vincent?’ vroeg ze.

‘Misschien aan de andere kant.’

Walk en Vincent waren zo hecht als broers. Op hun negende hadden ze met een mes een snee in hun handpalm gemaakt en de bloedende wonden op elkaar gedrukt, waarbij ze de eed zwoeren altijd trouw aan elkaar te blijven.

Ze zeiden verder niets meer en keken alleen nog naar de grond, langs Sunset Road, langs de wensboom, en zijn vallende bladeren. Walk lette heel goed op, maar had het toch nog bijna over het hoofd gezien.

Tien stappen verwijderd van de Cabrillo-snelweg, State Route 1, 965 kilometer vanaf de Californische kust. Hij bleef staan, keek op en zag dat de mensen zonder hem doorliepen.

Hij bukte zich.

Het was maar een kleine schoen. Rood met wit leer, een goudkleurige gesp.

Een auto op de snelweg minderde vaart terwijl hij aan kwam rijden, de koplampen volgden de bocht totdat ze hem vonden.

En toen zag hij haar.

Hij haalde diep adem en stak zijn hand op.

Deel I

De vogelvrijverklaarde

1

Walk stond vlak bij de verhitte menigte. Sommige mensen kende hij al vanaf zijn geboorte, andere vanaf hun geboorte.

Vakantievierders met camera's, verbrand door de zon en met een vlotte glimlach, die niet beseften dat het water meer verwijderde dan alleen een verflaag van hout.

Het plaatselijke nieuws was er, een verslaggever van KCNR. 'Kan ik u even spreken, politiechef Walker?'

Hij glimlachte, stak zijn handen diep in zijn zakken en zocht zich een weg door de menigte, toen iedereen opeens naar adem hapte.

Een luid gekraak toen het dak het begaf en in het water eronder stortte. De fundering lag open en bloot, als een skelet, alsof het huis alleen maar een gebouw was en geen thuis meer. Het heette al Fairlawn zolang Walk zich kon herinneren, en lag toen hij nog jong was zo'n twintig are van de oceaan af. Een jaar geleden werd het afgezet, omdat het klif afbrokkelde en zo af en toe kwamen er mensen uit California Wild om alles op te meten en te bekijken.

Het gesnor van de camera's en de ongepaste opwinding terwijl het leistenen dakpannen regende en de veranda zich met man en macht vasthield. Milton, de slager, liet zich op één knie vallen en schoot in de roos toen de vlaggenmast omhoog en de vlag in het windje wapperde.

Een van de zoontjes Tallow kwam te dichtbij. Zijn moeder trok hem zo hard aan zijn kraag naar achteren dat hij op zijn gat viel.

De zon ging tegelijk met het bouwsel onder, doorkliefde het water met stralen oranje, paars en tinten zonder naam. De journalist had haar artikel, terwijl ze afscheid nam van een stukje geschiedenis dat zo weinig betekende dat het amper meetelde.

Walk keek om zich heen en zag Dickie Darke, die uitdrukkingloos toe stond te kijken. Hij was reusachtig, ruim twee meter tien. Hij bezat verschillende huizen in Cape Haven en had een club aan de Cabrillo-snelweg, het soort tent waar de zonde tien dollar plus een portie deugdzaamheid kostte.

Ze bleven nog een uur staan. Walks benen werden moe toen de veranda zich eindelijk overgaf. De toeschouwers onderdrukten de neiging om te gaan klappen. Ze draaiden zich om en liepen terug naar de barbecue, het bier en de vuurkorven die flakkerden tijdens Walks avondronde. Ze waaierden uit over de stapelstenen van een lange grijze muur, die zonder cement was gebouwd maar stond als een huis. Erachter stond de wensboom, een grote eik die zo breed was dat zijn takken ondersteund moesten worden. Het oude Cape Haven deed er alles aan om stand te houden.

Walk was ooit samen met Vincent King in die boom geklommen. Dat was zo lang geleden dat het bijna niet meer meetelde. Hij liet zijn ene trillende hand rusten op zijn pistool en de andere op zijn riem. Hij had een stropdas om, zijn kraag was gesteven en zijn schoenen glommen. Zijn onberispelijke uiterlijk werd door sommige mensen bewonderd en door weer andere bekritiseerd. Walker was de kapitein van een schip dat nooit de haven uit zou varen.

Zijn oog viel op het meisje, dat tegen de menigte in liep, hand in hand met haar broertje, dat moeite had om haar bij te houden.

Duchess en Robin Radley.

Hij liep op een sukkeldrafje naar hen toe, want hij wist alles van hen af.

De jongen was vijf en hilde stilletjes, het meisje was net dertien geworden en hilde nooit.

‘Je moeder,’ zei hij, niet als vraag maar als de vaststelling van een tragisch feit. Het meisje knikte zelfs niet, ze draaide zich om en ging hem voor.

Ze liepen door schemerige straten, met de geruststellende aanwezigheid van houten hekjes en lampjes. De maan kwam op, hij leidde hen en bespote hen, zoals hij al dertig jaar deed. Langs

prachtige huizen met glas en ijzer die zich tegen de natuur verzetten, een aanblik van gruwelijke schoonheid.

Over Genesee, waar Walk nog steeds in het oude huis van zijn ouders woonde. Ivy Ranch Road in, met in de verte het huis van het gezin Radley. Luiken met afbladderende verf, een op zijn kop gezette fiets, waar het wiel naast lag. In Cape Haven telde alles wat niet perfect was totaal niet mee.

Walk liep langs de kinderen heen en rende het pad op. Er brandde geen licht binnen, alleen het geflikker van een tv was te zien. Achter hem was Robin nog steeds aan het huilen en keek Duchess nog steeds met een harde en onverzoenlijke blik toe.

Star lag op de bank, met een fles, maar deze keer geen pillen. Eén schoen had ze nog aan en haar andere voet was bloot. De nagels van de kleine teentjes waren gelakt.

‘Star.’ Hij hurkte naast de bank en klopte zachtjes op haar wang. ‘Wakker worden, Star.’ Hij bleef rustig, omdat de kinderen bij de deur stonden. Duchess had haar arm om haar broertjes schouders geslagen en hij stond zo dicht tegen haar aan dat het leek alsof er geen botten zaten in dat kleine lijfje.

Hij zei tegen het meisje dat ze het alarmnummer moest bellen. ‘Heb ik al gedaan.’

Hij trok Stars oogleden omhoog en zag alleen maar oogwit.

‘Wordt ze weer beter?’ vroeg het jongetje.

Walk keek naar buiten, in de hoop op sirenes, en kneep zijn ogen dicht door de felle lucht.

‘Kun je gaan kijken of ze eraan komen?’

Duchess begreep het en nam Robin mee naar buiten.

Star schokte, gaf wat over en schokte toen alsof God of de dood haar ziel te pakken had en die uit haar lichaam aan het trekken was. Walk had het de tijd gegeven. Er was dertig jaar verstreken na Sissy Radley en Vincent King, maar Star bleef maar prevelen over de eeuwigheid, de botsing tussen het verleden en het heden, en dat daardoor de toekomst haar normale loop niet meer kon nemen en dat het nooit meer goed zou komen.

Duchess zou met haar moeder meegaan en Walk zou Robin brengen.

Ze keek toe terwijl de ambulancemedewerker bezig was. Hij glimlachte niet naar haar en daar was ze hem dankbaar voor. Hij was kalend en zweette, en wellicht was hij het wel zat om mensen te redden die heel graag dood wilden.

Ze bleven een tijdje voor het huis staan, de deur zoals altijd open voor Walk, die zijn hand op Robins schouder had gelegd. Robin had dat nodig, de troost van een volwassene, het veilige gevoel.

Aan de overkant van de straat bewogen gordijnen heen en weer en keken schaduwen veroordelend toe. En toen zag ze achter in de straat kinderen van haar school die met een rood hoofd van de inspanning aan kwamen fietsen. Nieuws ging als een lopend vuurtje in een stadje waar zoning voorpaginanieuws was.

De twee jongens kwamen bij de politiewagen tot stilstand en lieten hun fiets op de straat vallen. De langste, het haar nat van het zweet, liep buiten adem langzaam naar de ambulance toe.

‘Is ze dood?’

Duchess stak haar kin in de lucht, keek hem recht in de ogen en bleef hem aankijken. ‘Rot op.’

De motor brulde toen het portier werd dichtgeslagen. De wereld vervaagde door het getinte glas.

Auto’s slingerden via haarspeldbochten de heuvel op totdat ze de daling inzetten, met de Stille Oceaan achter ze. Rotsen staken boven de golven uit als de hoofden van drenkelingen.

Ze keek naar haar straat, tot waar de bomen naar elkaar over bogen en elkaar raakten op Pensacola, de takken als gevouwen handen die baden voor het meisje en haar broertje, en de tragedie die al was begonnen lang voordat zij waren geboren.

De nacht ontmoette nog meer duisternis en het geheel verzwoeg Duchess zo volledig dat ze wist dat ze de dag nooit meer zou zien, in elk geval niet zoals andere kinderen die zagen. Het was het Vancour Hill-ziekenhuis en Duchess kende het maar al te goed. Toen ze haar moeder meenamen, stond zij op de glimmende vloer

die het licht weerkaatste, haar blik gericht op de deur waardoor Walk met Robin naar binnen kwam lopen. Ze liep naar hen toe, nam haar broertje bij de hand en leidde hem naar de lift. Ze gingen naar de tweede verdieping. In de familiekamer, de lampen gedimd, schoof ze twee stoelen tegen elkaar aan. Ernaast was een voorraadkamer en Duchess pakte twee zachte lakens en maakte een bedje van de twee stoelen. Robin stond er wezenloos bij, overmand door vermoeidheid, zijn ogen hol.

‘Moet je plassen?’

Hij knikte.

Ze bracht hem naar de wc, wachtte een paar minuten totdat ze zag dat hij zijn handen goed waste. Ze vond een tube tandpasta, deed er wat van op haar vinger en wreef ermee over zijn tanden en tandvlees. Hij spuugde het uit en zij depte zijn mond droog.

Ze trok zijn schoenen uit en tilde hem op de stoelen, waar hij in elkaar gedoken als een klein diertje ging liggen, terwijl zij hem toedekte.

Hij keek naar haar. ‘Je laat me toch niet alleen?’

‘Dat zou ik nooit doen.’

‘Komt het goed met mama?’

‘Ja.’

Ze zette de tv uit. Het was donker in de kamer, met net genoeg rood licht van de noodverlichting, zodat hij al sliep tegen de tijd dat ze bij de deur was.

Daar stond ze in het felle licht, met haar rug tegen de deur. Niemand mocht naar binnen, er was nog een familiekamer op de derde verdieping. Na een uur kwam Walk luid gapend naar haar toe. Duchess wist dat hij lange dagen maakte, hij reed over de Cabrillo-snelweg, met de prachtige uitzichten vanaf Cape Haven en verder, waar je met elke blik een omgeving in je opnam die zo paradijselijk was dat mensen helemaal van de andere kant van het land hier een huis kochten en dat dan tien maanden van het jaar leeg lieten staan.

‘Slaapt hij?’

Ze knikte.

‘Ik ben even bij je moeder langs geweest, alles komt goed.’

Ze knikte weer.

‘Je kunt limonade of zo halen, er staat een automaat naast de...’

‘Weet ik.’

Ze keek achterom en zag dat haar broertje in diepe slaap was, hij zou pas wakker worden als zij hem wekte.

Walk stak een biljet van één dollar naar haar uit en ze nam het met tegenzin aan.

Ze liep door de gangen, kocht een blikje limonade, maar dronk er niet van. Ze wilde het voor Robin bewaren wanneer hij wakker werd. Ze keek bij kamertjes naar binnen, hoorde mensen bevalen, huilen en leven. Ze zag uitgeholde mensen die er nooit meer bovenop zouden komen. Agenten die slechte mannen met getatoeëerde armen en een bebloed gezicht binnenbrachten. Ze rook de dronkenlappen, de chloor, het braaksel en de poep.

Ze liep langs een verpleegkundige, die glimlachte, omdat de meesten haar eerder hadden gezien, een van die kinderen die een rotleven toebedeeld hadden gekregen.

Toen ze terugkwam, zag ze dat Walk twee stoelen bij de deur had neergezet. Ze keek even hoe het met haar broer ging voordat ze plaatsnam.

Walk bood haar kauwgom aan, maar ze schudde haar hoofd.

Ze zag dat hij wilde praten, gelul over veranderingen, een hobbel op de lange weg, dat het allemaal anders zou worden.

‘Je hebt niet gebeld.’

Hij keek haar aan.

‘Maatschappelijk werk. Je hebt niet gebeld.’

‘Dat zou ik wel moeten doen.’ Hij zei het op verdrietige toon, alsof hij haar of zijn badge had teleurgesteld, ze wist niet goed welke van de twee.

‘Maar dat ga je niet doen.’

‘Dat ga ik niet doen.’

Zijn bruine overhemd spande om zijn buik. De bolle, rode wangen van een jongen die alles van zijn toegeeflijke ouders had gekregen. Een gezicht als een open boek; ze kon zich gewoon niet

voorstellen dat hij geheimen had. Star zei dat hij in- en ingoed was, alsof dat bestond.

‘Je moet wat gaan slapen.’

Ze bleven daar zitten totdat de sterren verbleekten door het ochtendgloren, de maan zijn plek vergat en zich vasthield aan de nieuwe dag, als een herinnering aan wat was geweest. Tegenover zat een raam. Duchess drukte haar hoofd tegen de ruit waarachter de bladeren van de bomen dwarrelden. Vogelzang. Een stuk verderop zag ze water, doorspekt met stipjes: treilers die door de golven ploegden.

Walk schraapte zijn keel. ‘Je moeder... Was er een man...’

‘Natuurlijk was het een man. Het zal eens geen man zijn.’

‘Darke?’

Ze zei niets.

‘Mag je het niet zeggen?’ vroeg hij.

‘Ik ben een vogelvrijverklaarde.’

‘Oké.’

Ze had een strik in haar haar en zat er vaak mee te spelen. Ze was te mager, te bleek, te mooi, net als haar moeder.

‘In die kamer is net een baby geboren.’ Walk veranderde van onderwerp.

‘Hoe heet het?’

‘Geen idee.’

‘Ik wed vijftig dollar dat het geen Duchess is.’

Hij lachte goedmoedig. ‘Exotisch door zeldzaamheid. Je weet toch dat je Emily zou worden genoemd?’

‘Maar nu zit ik met deze naam opgescheept.’

‘Precies.’

‘Ze heeft het er weleens over.’ Duchess sloeg haar benen over elkaar, wreef over de kuitspier, haar gymschoen zat los en was versleten. ‘Heb ik daarom zo veel ellende, Walk?’

Hij nam een slok koffie, alsof hij naar het antwoord op een onmogelijke vraag zocht. ‘Ik vind Duchess wel wat hebben.’

‘Probeer het maar eens een tijdje. Als ik een jongen was geweest, had ze me waarschijnlijk Sue genoemd.’ Ze legde haar hoofd in

haar nek en keek naar de knipperende rij lichtjes. ‘Ze wil dood.’

‘Niet echt. Dat moet je niet denken.’

‘Ik kom er maar niet achter of zelfmoord nu de meest egoïstische of juist de meest onbaatzuchtige daad is.’

Om zes uur kwam een verpleegkundige haar halen.

Star lag daar, nog amper een mens, laat staan een moeder.

‘The Duchess of Cape Haven,’ zei Star met een zwakke glimlach. ‘Alles is in orde.’

Duchess keek haar aan, en Star barstte in huilen uit. Duchess liep naar haar toe, legde haar hoofd op haar moeders borst en vroeg zich af hoe het kon dat haar hart nog steeds klopte.

Ze lagen daar terwijl de zon opkwam, een nieuwe dag, maar geen nieuwe beloften, want Duchess wist maar al te goed dat die geen stand zouden houden.

‘Ik hou van je. Het spijt me.’

Duchess had veel kunnen zeggen, maar voorlopig hield ze het bij: ‘Ik hou van jou. Dat weet ik.’

2

Aan de ene kant van de heuvel was een steile afgrond.

De zon rees aan de hemelsblauwe lucht terwijl Duchess samen met haar broertje, zijn kleine hand in de hare, op de achterbank van de auto terugreed.

Walk reed langzaam met de politiewagen door hun straat, parkeerde voor het oude huis en liep met hen naar binnen. Hij wilde ontbijt voor hen klaarmaken, maar er zat helemaal niets in de keukenkastjes. Hij ging naar Rosie's Diner en kwam terug met pannenkoeken. Hij keek glimlachend toe hoe Robin er drie verorberde.

Nadat Duchess Robins gezicht had gewassen en schone kleren voor hem had neergelegd, liep ze naar buiten, waar Walk nog op het trapje zat. Ze zag hoe Cape Haven langzaam wakker werd. De postbode kwam langs; Brandon Rock, hun naaste buurman, kwam naar buiten en bewaterde zijn voortuin. Dat ze niet opkeken van de politiewagen die voor het huis van de Radleys stond geparkeerd, vond Duchess eigenlijk triest, maar ook fijn.

'Kan ik je een lift geven?'

'Nee.' Ze kwam naast hem zitten en strikte haar veters.

'Ik kan je moeder ophalen.'

'Ze zou Darke bellen.'

Duchess wist niet hoe haar moeders vriendschap met politiechef Walker echt in elkaar stak, hoewel ze aannam dat hij haar wel wilde neuken, net als de andere mannen in het stadje.

Ze keek uit op hun troosteloze tuin. De vorige zomer was ze er samen met haar moeder in bezig geweest. Robin had met een klein gietertje de nieuwe plantjes water gegeven en de aarde zacht gemaakt, zijn wangetjes rood van al de keren dat hij heen en weer

liep. Bosliefjes, Chinese Lantaarns, en Zeepstruik.

Ze stierven door verwaarlozing.

‘Heeft ze gezegd waardoor het kwam?’ vroeg Walk vriendelijk. ‘Gisteravond, weet je waarom?’

Ze was zo’n wrede vraag niet van hem gewend, omdat er over het algemeen geen reden was. Maar ze wist waarom hij het deze keer wel vroeg, ze wist van Vincent King, van haar tante Sissy die op de begraafplaats lag, aan de rand van het klif. Iedereen wist waar haar graf was, achter het door de zon gebleekte hek, bij de kindjes die het niet hadden gered, de kinderen die waren geveld door dezelfde god tot wie hun ouders gebeden opzegden.

‘Ze heeft niets gezegd.’

Ze hoorden Robin achter hen. Duchess stond op en deed zijn haar goed, veegde met wat spuug tandpasta van zijn wang, en keek in zijn schooltas of hij zijn leesboek, agenda en waterfles bij zich had.

Ze hing de tas aan zijn schouder. Hij glimlachte en zij glimlachte terug.

Ze stonden naast elkaar de politiewagen na te kijken die de lange straat uit reed. Toen sloeg Duchess haar arm om haar broertjes schouders heen en liepen ze weg.

De buurman draaide de tuinslang uit en liep licht hinkend, wat hij probeerde te verbergen, naar het hek van zijn tuin toe. Brandon Rock. Groot, gebruind. Een stud in het ene oor, het haar in laagjes, gekleed in een satijnen boksjas. Soms stootte hij gewichten met de garagedeur open en harde metalmuziek aan.

‘Weer je moeder? Iemand zou maatschappelijk werk moeten bellen.’ Zijn stem klonk alsof zijn neus gebroken was geweest en nooit was gezet. Hij had een halter in zijn ene hand en boog af en toe zijn arm. Zijn rechterarm was zichtbaar gespierder dan de linker.

Duchess keek hem aan.

Er stond een briesje en zijn jas waaide open.

Ze trok haar neus op. ‘Potloodventer, en dan nog wel bij kinderen. Ik zou de politie moeten bellen.’

Brandon keek haar aan terwijl Robin haar wegtrok.

‘Zag je dat Walks handen trilden?’ vroeg Robin.

‘In de ochtend is dat altijd het ergst.’

‘Hoe komt dat?’

Ze haalde haar schouders op, maar wist het wel. Walk en haar moeder gingen op dezelfde manier om met hun gezamenlijke ellende.

‘Zei mama nog iets, gisteren, toen ik in mijn kamer was?’ Ze had haar huiswerk gedaan, het werkstuk over haar stamboom, toen Robin op de deur bonkte en zei dat hun moeder weer ziek was.

‘Ze had de foto’s tevoorschijn gehaald. De oude, met Sissy en opa.’ Robin was weg van het idee dat hij een opa had zodra hij de lange man op hun moeders foto’s had gezien. Dat hij hem nooit had gekend, dat Star bijna niets over hem vertelde, maakte hem niks uit. Robin had mensen nodig, het stootkussen van namen waardoor hij zich minder kwetsbaar voelde. Hij hunkerde naar neefjes, nichtjes en ooms, voetbal op zondag en barbecues, zoals de kinderen in zijn klas allemaal hadden.

‘Ken jij Vincent King?’

Duchess pakte hem bij de hand toen ze de straat overstaken. ‘Hoezo, wat weet jij van hem?’

‘Dat hij tante Sissy heeft vermoord. Dertig jaar geleden. In de jaren zeventig, toen mannen een snor hadden en mama heel gek haar had.’

‘Sissy was niet echt onze tante.’

‘Wel waar,’ zei hij eenvoudig. ‘Ze leek op jou en op mama. Precies hetzelfde.’

Duchess had in de loop der tijd het hele verhaal bij elkaar weten te sprokkelen. Van Star, als ze erover lalde, uit het archief van de bibliotheek in Salinas. In diezelfde bibliotheek was ze afgelopen lente aan het werk geweest aan haar stamboom. Ze was al een behoorlijk eind in het verleden teruggegaan, en liet plotseling het boek op de grond vallen, toen ze ontdekte dat ze familie was van een gezochte vogelvrijverklaarde, Billy Blue Radley geheten. Op zo’n soort vondst was ze trots, en al helemaal als ze het voor de klas zou vertellen. Er was nog steeds een groot gapend gat aan

haar vaders kant, wat vragen opriep die haar moeder alleen maar boos maakten. Niet één keer, maar twee keer was Star met een vreemde naar bed gegaan en zwanger geraakt, zodat haar twee kinderen zich hun leven lang zouden afvragen wiens bloed nu door hun aderen stroomde. Slét, had ze gefluisterd. Ze mocht een maand lang niet uit.

‘Hij komt vandaag vrij, wist je dat?’ vroeg Robin heel zachtjes, alsof het een groot geheim was.

‘Hoe weet je dat?’

‘Van Ricky Tallow.’

Ricky Tallows moeder werkte bij de centrale van het hoofdbureau van politie in Cape Haven.

‘Wat heeft Ricky nog meer gezegd?’

Robin meed haar blik.

‘Robin?’

Hij gaf onmiddellijk toe. ‘Dat hij de stoel had moeten krijgen. Maar toen ging juf Dolores tegen hem tekeer.’

‘Hij had inderdaad de stoel moeten krijgen. Weet je wat dat betekent?’

‘Nee.’

Duchess pakte hem bij de hand en stak over naar Virginia Avenue, waar de tuintjes wat groter waren. Het stadje Cape Haven strekte zich uit tot aan het water, het land was daar een stuk duurder dan in de heuvels. Duchess kende haar plaats, hun huis stond aan de straat het verst verwijderd van de oceaan.

Ze sloten zich aan bij een groep kinderen. Duchess hoorde praten over de Angels en de werving.

Eenmaal bij het hek fatsoeneerde ze nog een keer zijn haar en keek ze of zijn overhemd wel goed dichtgeknoopt was.

De kleuterschool stond naast de Hilltop middelbare school. Duchess stond tijdens de pauze altijd bij het hek naar haar broertje te kijken. Hij zwaaide glimlachend en zij at haar boterham en hield hem in de gaten.

‘Gedraag je.’

‘Ja.’

‘Niets over mama zeggen, hoor.’

Ze gaf hem een knuffel en een kus op zijn wang en stuurde hem naar binnen, hem nakijkend totdat juf Dolores hem onder haar hoede had. Toen liep ze door, de stoep vol met kinderen.

Duchess liep met gebogen hoofd langs de trap waar al een hele groep, Nate Dorman en zijn vrienden, zich had verzameld.

Nate, de kraag omhoog, mouwen tot over de iele biceps opgestroopt: ‘Ik heb gehoord dat je moeder weer gestoord bezig was.’

Iedereen lachte.

Ze draaide zich naar hem om.

Hij keek haar aan. ‘Wat nou?’

Ze keek hem recht in de ogen.

‘Ik ben de vogelvrijverklaarde Duchess Day Radley, en jij bent de lafaard Nate Dorman.’

‘Je bent gek.’

Ze zette een stap in zijn richting en zag dat hij moeizaam slikte.

‘Als je weer over mijn moeder begint, sla ik je kop eraf, klootzak.’

Hij deed een poging tot glimlachen, maar dat lukte niet. Er gingen geruchten over haar; ze mocht dan een knap gezichtje hebben en een mager lijf, maar ze kon zo kwaad worden, zo vreselijk fel uit de hoek komen, dat zelfs zijn vrienden hem niet zouden helpen.

Ze liep door en hoorde hem diep uitademen toen ze met brandende ogen de school in ging, na de zoveelste gebroken nacht.